

מפיקים פאטנס רוכב שוב

רייוויד פאטנס מסמן את שוכו לאנגליה בהפקה גרנדיוזית, כמו שהוא אוהב, ועל נושא היסטורי שמאחוריו גבורה אנושית, גם כן כמו שהוא אוהב. אחרי סרבות האש ודמויות של עתיקה, מיתוס מאותה הקטגוריה, אבל הפעם מילי-חמת העולם השנייה וטייסיים. יפהיפח מספיק אינה נערה, אלא שמו של המפיק האגדי הראי שזו שכונה גם בשם המיצר המי עופי. זה היה מפיק מדרג B-17, שטייסי האמריקאים יצאו מבסיסם האנגלי ל-25 משימות בשטח אויב בזמן מלחמת העולם השנייה. ה שנה, משחוג יבל ה-50 להכרזה על פרוץ המלחמה, בחר פאטנס

לספר את סיפור הטייסיים והמפיק האגדי. את מלאכת הבימוי הפקיד בידי מייל קטון ג'ונס, הבימאי שעשה את סקנדל, הסרט על פרישית כריסטיין קילר, ואילו שותפתו לה פקה אינה אלא קתרין ויילר, בתו של הבימאי הידוע ויליאם ויילר. בראש צוות המפיק הקולנועי עומד מתיו מודין, בלי ספק אחד השחקנים המגוונים ביותר שיש היום לאמריקה (ושואה למאפיה). לצידו שחקן אופי, שהצטיין בתור אים שול חיבה, ג'ון ליטגו. מה שאני מבקש לעשות, אר מר פאטנס, זה לספר סיפור שיש מאחוריו הרבה יותר ממה שניכר לעין, ובכך לגעת בחייהם של אני שים. יפהיפח מספיק, לגבי זה סיפור על אנשים שצעדו לקצב תר פים אחר ושונה והאמינו כמה שעי שו. נמשכתי לתקופה שהיה בה לחץ ונחיצות לעשות משהו שיגרום להלם להתעורר מהאנו שלו.

חדרן חובה לראות תלאביב: סיפור קצר על

שחקן מודין כפרט, 'יהפית ממס' המיצר המעופף של מלחמת העולם השנייה

פיה והילפן, קפה בנדר, מי הפליל את רוני רביט? חיפה: סכס, שקרים ווידאר מי.פ. ירושלים: בנל המלחמה ה היא, סכס, שקרים ווידאר.פ. קפה בנדר, חלף עם הרוח, הלזא פופין, מי הפליל את רוני רביט תלאביב

סיפור קצר על אהבה (רב, פולין) - הריכר השישי מתוך עשרת הריכרות לפי קושי טוף קישלובסקי הוא סיפור על אהבה, חסד והקרבה. טומק בן ה-19 מאוהב נואשות במגרה, שכנתו שבעת החיים והניסיונות. הוא עורק קב אחריה בעזרת מי שקפת, בנוסח החלון האחורי של אלפרד היצ'קוק

גולייטה מסינה ופרנסואה פרייה

זהו, הנשען כולו על כתפיה הזעירות, היא כובשת ומדהימה. החל מן הסצנה הראשונה שבה היא נמנית מן המים, אחרי מאהב ממוקפק נטל את כספה ובחר להיפטר ממנה סופית, כשהיא מגדפת ומחפרת תחת לומר תודה, דרך סצנה בחדר-מימיות של כוכב ידוע (הופעת-אורח של אמדיאו נאזאר), שמסתיימת עם כבירה המבלה את הלילה בחדר האמבטיה בחברת גור כלבים וסצינות נדירות נוספות.

כבירה לנצח

לילות כבירה (לב, תל-אביב, איטליה) - הרבה קמטים לא העלתה כבירה

יה על פניה למרות שעברו 32 שנים מאז חגגה את ניצחונה על הבד. זה לא היה רק ניצחון האופטימיזם ללא תקנה של היצאנית הקטנה, שהחיים היכו אותה על פניה באכזריות, אבל היא, כחתול רטוב, קמה שוב על רגליה. זה היה גם ניצחון פליני, שהתעקש לחזור ולעשות סרטים על לוריס ועל אנשים בשולי החברה, דמויות שיעלו ויבואו ביצירתו המאוחרת יותר. כמותם, גם כבירה היא ההוכחה הטובה ביותר לכך שההיפנוזה והאמנות הן אולי ההזדמנויות היחידות לאושר זמני של האדם שהמציאות אינה מפנקת אותו.

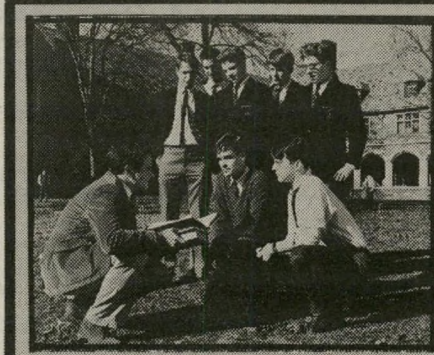
ויותר מכל זהו ניצחונה הגדול של גולייטה מסינה ומינגן אדיר של כישרונה שאינו יודע גבולות. רקזנית במקורה ואשת הבימאי עד היום היתה מסינה בעיני מבקרי קולנוע רבים ההתגלמות הנשית של היחפן הצ'פלינאי. בסרט

למה להתייגע?

ללכת שבי אחריו (נת, תל-אביב, ארצות-הברית) - לכאורה, כל ההבטחות

קיימות. פיטר ויר, מן היבוא האוסטרלי היותר מוצלח לארצות-הברית, מצויני בעלם אישי מיומן שעשה עבודה נפלאה בהעד, כמו ויר בעצמו ונושא שמבטיח, להלכה לפחות, שוויר ירגיש בתוכו כבתוך שלו: נון-קונפורמיזם של אידיאליסט בחברה, וממם הסיכויים שלו זה הלך לו יפה בהעד, כל כך יפה, עד שה שחקנים שלו, קלי מקגיליס והאריסון מורד לא הצליחו להפעיל מאז ועד היום להישגים של טורה, ניקיון ושלמות בעיבוד דמויות על הבד. אבל זה לא הולך לו כלל, עכשיו. אף שבחר לו קבוצה מרשימה ביותר של שחקנים אנונימיים לחלוטין, כדי שיגלמו את גיבוריו. מורה לא-שיגור (זוכים את מיסטר צ'יפס?), בשם ג'ק קייטינג (רובין ויליאמס), חוזר אל בית-הספר התיכון שבו למד כדי לסתור את השיטה. בסצנה מלבבת - הלחידה מסוגה

ויליאמס ותלמידים - פוטוגני ומשעמם

לאורך הסרט הזה - הוא פוקד על תלמידיו לקרוע את עמוד הפתיחה מספר להבנת השירה, שבעיניו נראה אידיטי לחלוטין. מרגע זה ואיר לך הולכים לתלמידיו שבי אחריו ומנסים לחקות את דרכו ודרך חבריו, שהקימו בשעתו מיסדר סודי המוקדש להערצת גדולי המשוררים ולכי תיבת שירה אישית. אלא שכל מה שנראה על הבד כבר נראה בעבר, נאמר בעבר, בצורה מקורית הרבה יותר.

הסרט שקם לתחייה מחודשת

נישואים מיסטיביים של הבימאי חיים בזוגלו הוא עוף מוזר בשוק הישראלי. הוא כבר הוקרן קצרות לפני שנה, אבל לא קיבל את היחס המתאים לו. בסינמטק תל-אביב הוא זכה לצ'אנס נוסף, המגיע לו בלי כל ספק. זוהי קומדיה מקאברית על ישראלי הד מתחזה לערבי, כדי להכיר את עצמו טוב יותר. כמה מעמדים מצויינים שקשה לשכוח מוכיחים את הפאר ראוניה של הישראלי המצוי, את האניקה המתה מדת שלו ואת צביעותם של חוגים המתקראים במי כל ימי הנפש של השמאל אבל בצמנו של דבר מוכיחים פאטרנליזם מתנשא ולא רצון אמיתי לשיויון. מישיחק מעולה של שלמה בראבא.

צוח-הברית) - צ'ארלי צ'פלין מחפש זהב בצפון הרחוק. אולי המבריק בכל סרטיו, עם אלגוריות על רעב, כית מתננד על קצה צוק, ומחול הלחמניות המפורסם. סרט חובה בכל הזמנים. (פרז), ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים) - קומדיה ישנה ומטורפת משנת

סרטי קולנוע בטלוויזיה

- מערב על כף ידה (יום רביעי, 25 באוקטובר, בשעה 22:05) - מערבון הומוריסטי של ג'ורג' קוקור, שבו חולפת סופיה לורן על פני מערב פרוע ומשתולל כאשר רק מחשופה, מירצה ואנתוני קווין עוזרים לה לעבור בשלום בין הכדורים המעופפים לכל עבר.
- הקדושים התמימים (יום שישי, 27 באוקטובר, בשעה 22:30) - סרט ספרדי, שזכה לפרסי מישיחק בפסטיבל בקאן 1984, הוא דרמה סוציאלית בנוסח הקלאסי, עשויה היטב ומשוחקת להפליא בידי פרנסיסקו ראבאל, כקדוש מנר ואלמרדו לאנדה, כאבי מישפחת אריסים, המתעמת עם בעלי האחוזה שעל אדמותיה הם חיים. הבימאי מארו קאמוס אינו מחדש גדול, אבל מצטיין בצביטת לבבות.
- גנבים כמונו (יום רביעי, 1 בנובמבר, בשעה 22:05) - סרט של רוברט אלטמן שלא הופץ בארץ. גירסה חדשה וצינעונית לסרט קלאסי של ניקולאס ריי הם חיים בלילה, על מעגל-הקסמים של הפשע שאין ממנו מוצא, על עבריינים שהם בעצם קורבנות ועל החברה האחראית למצבם. חביביו של אלטמן, שלי דובאל וקית קאראדין, בתפקידים הראשיים.

ומשהוא חושף את עצמו הוא זוכה ללעגה של האשה האהובה עליו. לאט-לאט היא לומרת להכיר את משמעותה האמתית של האהבה. סרט הממעיט במילים ומשתמש בתמונה בעוצמה רבה. השחקנים גראצינה שאפולובסקה ואולף לא פושנקו עוזרים לקישלובסקי ונעד רים כמוסיקה נפלאה, המרגישה את אוירת העגמימות המלווה את עשרת סיפורי המוסר של הבימאי הפולני החשוב ביותר בין הבימאים הפועלים היום באירופה.

הבהלה לזהב (קולנוע 2, בית ציוני אמריקה, אר

אורות הכרך (גור דון, ארצות-הברית) - כולם יגידו שזה סיפור תורכי, אבל אהבה ה נודד הניצחי למוכרת-הפרחים העיר וורת היא אחד השיאים ביצירה של צ'ארלי צ'פלין. נוגע ללב ומצחיק עד רמעות.